

Arrest

nr. 154 354 van 13 oktober 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 7 mei 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 april 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing werd op 10 april 2015 aan verzoeker ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 mei 2015 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDJ, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 augustus 2011 huwde verzoeker, van Russische nationaliteit, met mevrouw A.W.K., van Belgische nationaliteit.

Op 14 september 2011 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenoot van mevrouw A.W.K.

Op 13 maart 2012 nam de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden genomen, met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 24 april 2012 stelde verzoeker tegen

deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad), gekend onder het rolnummer 97 298.

Op 10 oktober 2014 diende verzoeker een nieuwe aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenoot van mevrouw A.W.K.

Op 2 april 2015 nam de gemachtigde ten aanzien van verzoeker de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 10.10.2014 werd ingediend door:

Naam: K., A.O. (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen: 10 wordt rekening gehouden met hun aarden regelmatigheid (..)'

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon kortlopende arbeidsovereenkomsten en loonfiches voor waaruit blijkt dat ze in de periode 25.01.2014-20.09.2014 tewerkgesteld was via uitzendarbeid via Start People NV.

Echter, uit bijkomende informatie van het administratieve dossier blijkt dat de referentiepersoon niet langer tewerkgesteld is via Start People NV sedert 11.03.2015. Er werden geen bijkomende documenten omtrent de aard en het bedrag van het huidige netto-inkomen van de referentiepersoon voorgelegd. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt op dan ook op onvoldoende wijze dat de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Daarnaast legt betrokkene documenten (arbeidsovereenkomst, loonfiches) voor met betrekking tot zijn persoonlijke bestaansmiddelen. Er kan met deze documenten echter geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen, Wettelijke basis artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht, de hoorplicht en de rechten van verdediging. Verzoeker meent tevens dat de gemachtigde een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt.

Hij licht dit middel toe als volgt:

“1. Dat volgens verweerder verzoeker geenszins op een afdoende manier heeft aangetoond over “stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen” te beschikken.

2. Dat volgens verweerder verzoeker heeft nagelaten bewijzen inkomsten van de referentiepersoon na 11 maart 2015 neer te leggen.

Verzoeker merkt in eerste instantie op dat hij bij zijn aanvraag dd. 11 oktober 2014 onmiddellijk alle noodzakelijke bewijsstukken, welke zijn aanvraag ondersteunen, heeft neergelegd.

Verzoeker merkt verder dienaangaande op dat hij in elk geval gehouden is binnen de drie maanden na de indiening van zijn aanvraag dd. 11 oktober 2014 alle bewijsstukken neer te leggen welke zijn aanvraag

F-kaart ondersteunen (cf. bijlage 19ter dd. 10.10.2014, stuk 2).

Dat derhalve verweerder dan ook niet in de bestreden beslissing kan stellen dat verzoeker heeft nagelaten de netto-inkomsten welke dateren van na 11 maart 2015 voor te leggen.

Dat de bestreden beslissing dan ook niet afdoende gemotiveerd is.

3. Dat, indien verweerder op de hoogte wil zijn van de actuele netto-inkomsten van de referentiepersoon, hij gehouden is verzoeker uit te nodigen deze stukken alsnog neer te leggen.

Dat verweerder, alvorens een beslissing te nemen, geenszins voorafgaandelijk voldoende onderzoek heeft verricht.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht en van verzoekers rechten van verdediging.

4. Dat voorts verweerder in de weigeringsbeslissing echter volkomen onterecht stelt dat met het inkomen van verzoeker zelf geen rekening kan worden gehouden.

Dat echter verweerder volledig onterecht weigert rekening gehouden met de volledige inkomsten van verzoeker en de Belgische referentiepersoon.

Dat vaststaat dat de Belgische referentiepersoon naast haar eigen inkomsten uit tewerkstelling eveneens beschikt over de inkomsten uit tewerkstelling van verzoeker.

Dat verweerder uit het oog verliest dat art. 40ter Vw. niet voorziet dat enkel rekening dient te worden gehouden met de inkomsten die de Belgische onderdaan zelf genereert, doch wel met deze waarover deze Belgische onderdaan “beschikt”.

Dat in casu geen elementen voorhanden zijn dat voor de betaling van de gezinsuitgaven verzoekers levenspartner niet zou kunnen beschikken over de inkomsten uit tewerkstelling van verzoeker.

Overigens bepaalt art. 221 B.W. uitdrukkelijk dat iedere echtgenoot naar zijn vermogen dient bij te dragen in de lasten van het huwelijk en dat, indien een der echtgenoten deze verplichting niet nakomt de andere, zonder dat een fout moet worden bewezen en onverminderd de rechten van derden, zich door de familierechtbank kan laten machtigen om, met uitsluiting van zijn echtgenoot, diens inkomsten of de inkomsten uit de goederen die hij krachten hun huwelijksvermogensstelsel beheert, alsook alle andere hem door derden verschuldigde geldsommen te ontvangen onder de voorwaarden en binnen de perken die het vonnis bepaalt.

Dat verzoeker dienaangaande verwijst naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 22 januari 2015 nr. 136 845 en het arrest dd. 31 maart 2015 nr. 142 509 waarin uitdrukkelijk werd geoordeeld dat ook met de persoonlijke inkomsten van de verzoeker zelf dient rekening te worden gehouden bij de boordeling van de bestaansmiddelen waarover de referentiepersoon beschikt.

Dat de bestreden beslissing met onvoldoende zorg werd genomen.

Dat verweerder heeft nagelaten rekening te houden met de volledige inkomsten waarover de Belgische referentiepersoon beschikt.

Dat er sprake is van schending van het artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht en van een manifeste beoordelingsfout.

5. Dat tenslotte, krachtens artikel 42, § 1, tweede lid Vw., indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet zou voldaan zijn, verweerder in zo’n geval gehouden is een behoefteanalyse te doen.

Dat nergens blijkt uit de motieven dat de behoefteanalyse door verweerder op een afdoende manier werd uitgevoerd.

Verweerder verliest opnieuw uit het oog dat het art. artikel 42, § 1, tweede lid Vw. uitdrukkelijk stelt dat “Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden dient te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. (De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.).

Dat derhalve geenszins verweerder, zonder een voorafgaandelijke uitvoering van een behoeftenanalyse, in de bestreden beslissing kon stellen dat verzoeker en de Belgische referentiepersoon niet over voldoende bestaansmiddelen beschikken.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.”

Verzoeker betoogt in het vierde onderdeel van zijn enig middel onder meer dat de gemachtigde ten onrechte geen rekening heeft gehouden met zijn eigen bestaansmiddelen uit tewerkstelling bij het beoordelen van de financiële situatie van zijn echtgenote in het licht van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de ingeroepen schending van het materieel motiveringsbeginsel wijst de Raad erop dat de materiële motiveringsplicht inhoudt dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de bepalingen waarop de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden steunt, met name artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

– dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die

gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden.”

In de bestreden beslissing wordt over verzoekers inkomsten uit tewerkstelling het volgende gesteld:

“Daarnaast legt betrokkene documenten (arbeidsovereenkomst, loonfiches) voor met betrekking tot zijn persoonlijke bestaansmiddelen. Er kan met deze documenten echter geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken.”

De Raad wijst erop dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet voorziet dat de Belgische referentiepersoon “over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt”, en niet dat deze over stabiele, toereikende en regelmatige “eigen” bestaansmiddelen beschikt. Deze wetsbepaling voorziet aldus niet dat enkel rekening dient te worden gehouden met de inkomsten die de Belgische onderdaan zelf genereert, maar wel met deze waarover deze Belgische onderdaan “beschikt”. Ondanks het feit dat in de bestreden beslissing wel degelijk het woord “beschikken” gehanteerd wordt, worden de inkomsten van verzoeker buiten beschouwing gelaten, louter omdat ze niet van de Belgische onderdaan zelf afkomstig zijn. Er blijkt evenwel niet dat de wetgever in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet enige vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan heeft willen stellen. Het is te dezen allerm minst uitgesloten dat verzoekers echtgenote, als Belgische referentiepersoon, kan beschikken over de inkomsten uit de tewerkstelling van verzoeker. De Raad volgt verzoeker in dat opzicht waar hij aanstipt de echtgenoot te zijn van de Belgische onderdaan en dat artikel 221 van het Burgerlijk Wetboek uitdrukkelijk bepaalt dat iedere echtgenoot naar zijn vermogen dient bij te dragen in de lasten van het huwelijk en dat indien een der echtgenoten deze verplichting niet nakomt de andere, zonder dat een fout moet worden bewezen en onverminderd de rechten van derden, zich door de familierechtbank kan laten machtigen om, met uitsluiting van zijn echtgenoot, diens inkomsten of de inkomsten uit de goederen die hij krachtens hun huwelijksvermogensstelsel beheert, alsook alle andere hem door derden verschuldigde geldsommen te ontvangen onder de voorwaarden en binnen de perken die het vonnis bepaalt. Verweerder laat dit argument volkomen onverlet in de nota met opmerkingen.

Dit gegeven op zich volstaat reeds voor de vaststelling van de schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet *iuncto* de materiële motiveringsplicht.

Voorts wijst de Raad erop dat de term “beschikken” niet enkel voorkomt in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet maar ook in artikel 40bis, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin wordt bepaald dat de burger van de Unie die als beschikker over voldoende bestaansmiddelen in het Rijk verblijft het bewijs dient te leveren dat hij eveneens over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zijn familieleden tijdens het verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk. Er kan worden aangenomen dat de wetgever in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet heeft willen aangeven in welke mate de bepalingen betreffende gezinshereniging met een burger van de Unie ook toepassing vinden op de gezinshereniging met een Belg. De wetgever heeft hierbij de voormelde voorwaarde dat de vervoegde burger van de Unie dient aan te tonen ook te beschikken over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat de familieleden tijdens het verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel, overgenomen wat de gezinshereniging met een Belg betreft – met uitzondering van de ouders van een minderjarige Belg – in die zin dat ook hier de vervoegde Belg moet aantonen dat hij “over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt”. Er blijkt niet dat de wetgever bij artikel 40ter van de Vreemdelingenwet de bedoeling heeft gehad om het hierin vervatte begrip “beschikken” een andere of verschillende betekenis te geven dan de betekenis die dit begrip op dat ogenblik reeds kende in het kader van het Unierecht. Bijgevolg is het relevant om de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot interpretatie van de term ‘beschikken’ te raadplegen.

Het Hof van Justitie in Grote kamer diende zich in een arrest van 23 maart 2006 in de zaak C-408/03 reeds te buigen over de voorwaarde dat de burger van de Unie over toereikende bestaansmiddelen dient te beschikken om te voorkomen dat hij/zij en zijn/haar familieleden ten laste komen van de sociale bijstand en de vraag of hiertoe enkel rekening dient te worden gehouden met de eigen bestaansmiddelen van de burger van de Unie, of ook met deze van de echtgeno(o)t(e) of kinderen en met deze van “een derde”, oftewel een levensgezel waarmee geen enkele juridische band bestaat. Het Hof was van mening dat het vereisen dat de burger van de Unie zelf over die bestaansmiddelen dient te beschikken zonder dat hij zich dienaangaande kan beroepen op de bestaansmiddelen van een familielid dat hem vergezelt, een vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen toevoegt die onevenredig is met het recht op vrij verkeer (met verwijzing naar het arrest *Zhu en Chen* van 19 oktober 2004 in de zaak C-200/02). Het Hof stelde dat ook de bestaansmiddelen van een levensgezel waarmee geen juridische band bestaat die een verplichting oplegt in elkaars onderhoud te voorzien, niet mogen worden uitgesloten.

In zijn arrest van 16 juli 2015 in de zaak C-218/14 bevestigde het Hof van Justitie deze rechtspraak. Het Hof benadrukte dat in het kader van de vraag of een burger van de Unie voor zichzelf en zijn familieleden beschikt over voldoende bestaansmiddelen het begrip ‘beschikken’ moet worden uitgelegd als dat “het volstaat dat die bestaansmiddelen de burgers van de Unie ter beschikking staan, zonder dat [...] het minste vereist [wordt gesteld] met betrekking tot de herkomst van die middelen, welke met name door de derdelander ter beschikking kunnen zijn gesteld” (overweging 74).

Niettegenstaande deze rechtspraak van het Hof van Justitie op zich geen toepassing vindt in huidige voorliggende zaak, waar geen sprake is van enig aanknopingspunt met het Unierecht, kan worden aangenomen dat een analoge interpretatie van het begrip “beschikken” in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet zich opdringt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde op basis van een te enge en dus verkeerde lezing van artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet geconcludeerd dat er geen rekening kan worden gehouden met de inkomsten uit een persoonlijke tewerkstelling van verzoeker om te bepalen of de Belgische referentiepersoon al dan niet beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Het betoog van verweerder in de nota met opmerkingen doet aan deze vaststelling geen afbreuk. Hij verwijst in deze naar een arrest van de Raad van State met nummer 203.955. Echter dit arrest heeft geenszins betrekking op een gelijkaardige kwestie, doch betreft een verwerping van het beroep nu de raadsman niet langer instructies had van zijn cliënt en er dus niet langer interesse in of belang van de cliënt bleek bij het beroep. De Raad herhaalt dat in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet geen vereiste kan worden gelezen met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan. Verweerder volgt deze zienswijze in de nota met opmerkingen niet met verwijzing naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr.121/2013 van 26 september 2013. De Raad merkt echter op dat het Grondwettelijk Hof nergens uitdrukkelijk uitspraak heeft gedaan over de kwestie of het woord “beschikt” dat voorkomt in de zin “Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt”, zoals opgenomen in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, inhoudt dat de Belgische onderdaan in eigen hoofde dient te beschikken over voldoende bestaansmiddelen. Uit het feit dat in bepaalde overwegingen van het Grondwettelijk Hof verwezen wordt naar “de aan de Belgische gezinshereniger opgelegde striktere inkomensvoorwaarden” (B.52.3), “bestaansmiddelen van de gezinshereniger” (B.55.2), “indien de gezinshereniger over een inkomen beschikt” (B.55.2), “bij het bepalen van de inkomsten van de gezinshereniger” (B.55.3), “dat deze (d.w.z. de Belg) de regelmatigheid en de stabiliteit van zijn bestaansmiddelen aantoont” (B.55.4) kan niet worden afgeleid dat enkel de bestaansmiddelen die de Belgische onderdaan zelf genereert, kunnen in aanmerking genomen worden, te meer daar artikel 40bis, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet ook gewag maakt van “De in artikel 40, §4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt”, terwijl het voor een burger van de Unie gelet op het hogervermelde arrest HvJ 23 maart 2006, C-408/03, *Commissie/België*, duidelijk is dat geen vereiste kan gesteld worden inzake de herkomst van de bestaansmiddelen. Er kan dus ook niet automatisch een argument geput worden uit de wijze waarop wetsbepalingen zijn opgesteld, zoals artikel 10bis, §§ 1, 3 en 4 van de Vreemdelingenwet dat expliciet gewag maakt van het bewijs van voldoende bestaansmiddelen dat de niet-EU-student of één van de betrokken familieleden aanbrengt.

Uit overweging B.21.4 van het arrest van het Grondwettelijk Hof nr.121/2013 van 26 september 2013 kan niet meer afgeleid worden dan wat deze zegt, namelijk een verduidelijking, gelet op het

verzoekschrift van de verzoekende partijen waarin het Hof stelt dat: *“Met inachtneming van de door de wetgever beoogde doelstelling, namelijk dat de herenigde personen niet ten laste komen van het stelsel voor sociale bijstand van België en rekening houdend met artikel 16 van de richtlijn 2003/86/EG, dient de bestreden bepaling in die zin te worden geïnterpreteerd dat zij niet verbiedt dat de bevoegde overheid bij de verlenging van de verblijfstitel van de betrokken vreemdeling niet alleen rekening houdt met de inkomsten van de gezinshereniger maar ook met die van zijn gezinsleden, voor zover het niet om sociale bijstand gaat”*, ook al stelt artikel 11, § 2 van de Vreemdelingenwet, *“De Minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven: 1° de vreemdeling voldoet niet meer aan één van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden”*, dit in tegenstelling tot artikel 10bis, § 1, § 3 en § 4 van de Vreemdelingenwet die expliciet gewag maken van het bewijs van voldoende bestaansmiddelen dat de niet-EU-student of één van de betrokken familieleden aanbrengt.

Uit de overwegingen B.55.2 en B.55.5 van het arrest van het Grondwettelijk Hof nr.121/2013 van 26 september 2013 kan eveneens niet meer afgeleid worden dan wat deze zeggen, namelijk dat het overwegingen zijn van het Grondwettelijk Hof inzake het door verzoekers aangevoerde verschil in behandeling tussen een Belg en zijn familieleden en een onderdaan van een andere lidstaat van de Europese Unie en zijn familieleden. Het gaat dan meer specifiek over *“De kritiek van de verzoekende partijen is meer specifiek gericht tegen het feit dat krachtens artikel 40ter, eerste lid, enkel een toelating tot verblijf kan worden verleend aan de ouders van een minderjarige Belg, terwijl op grond van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van die wet ook de ouders van een meerderjarige burger van de Unie onder bepaalde voorwaarden een verblijfsrecht kunnen verkrijgen, tegen het verschil in behandeling van de andere familieleden, wat de vereisten inzake de bestaansmiddelen van de gezinshereniger betreft en tegen de leeftijdsvereisten voor echtgenoten en partners”*. Meer specifiek handelt de discussie aangaande het verschil in behandeling omtrent de bestaansmiddelen over de vereiste dat de stabiele en toereikende bestaansmiddelen van de Belgische gezinshereniger ten minste moeten gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, of over het verschil dat voor unieburgers voldoende bestaansmiddelen worden vereist en voor Belgen stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, of over de interpretatie van de vereiste actief naar werk te zoeken teneinde werkloosheidsuitkeringen in overweging te nemen maar niet over de interpretatie van de term “beschikken”.

Ten slotte wijst de Raad er ook op dat overeenkomstig artikel 42quater, §1, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van het recht op verblijf een einde kan stellen aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie als voormelde familieleden, zoals bedoeld in artikel 40, §4, eerste lid, 2° of 3° van de Vreemdelingenwet een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht *iuncto* artikel 40ter van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond.

Het vierde onderdeel van het enig middel is in de besproken mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. Aangezien een eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet verder te worden onderzocht.

De vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden impliceert dat *in casu* ook het aan verzoeker betekende bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden vernietigd. De vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden leidt namelijk tot de vaststelling dat verzoekers verblijfsaanvraag terug openvalt – zodat niet kan worden gesteld dat vaststaat dat hij “geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht” – en hij in afwachting van een beslissing, overeenkomstig artikel 52, §1, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, en de verwijdering van vreemdelingen kan beschikken over een attest van immatriculatie.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 april 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES